

امام کوچک

□ آیت الله محمد موسوی بجنوردی

حضرت آیت الله شهید مصطفی خمینی، مجتهدی فهیم، فقیه متکلم و فیلسوف بود. ایشان از جمله افراد نادری بودند که در ۵۰ سالگی به این درجات رفیع علمی و فقهی دست پیدا کرده بودند. حاج آقا مصطفی تسلط بی بدیلی در دو شاخه اصلی فلسفه اسلامی، یعنی مشاء و اشراق داشتند و از صاحب نظران این شاخه محسوب می شدند، علاوه بر عرصه های نامبرده ایشان ادیب قابل نیز بودند و در یک کلام می توان ایشان را فردی جامع العقول و الفعول نامید. حاج آقا مصطفی صاحب کرسی دروس فقه، اصول و رجال در حوزه های علمیه قم و نجف بوده و دارای تالیفات متعددی در این زمینه ها هستند، همچنین در تفسیر نیز نظرات بسیار ارزشمندی ارائه داده اند، علاوه بر این در علوم متفرقه نیز حرفهای گرانباری برای ارائه داشتند. به عبارتی می توان گفت ایشان یک «امام کوچک» بودند. حاج آقا مصطفی امید امام بود و همه اطرافیان حضرت امام گمان می بردند بعد از شهادت ایشان ضربه ای سخت به امام وارد شود، امام با توکل به پروردگار و تقوای عظیم و مثال زدنی خود فرمودند: شهادت مصطفی از الطاف خفیه الهی است. خداوند روزی او را به من هدیه داد و امروز نیز هدیه خود را باز پس گرفته است و من نیز راضی به رضای او هستم. از آنجا که ایشان عزیزترین فرد امام بودند، می توان گفت همان گونه که حضرت زینب (سلام الله) بعد از شهادت امام حسین (علیه السلام) فرمودند: ما رایت الاجمیل، امام نیز با تسلیم در برابر رضای خدا چشمه ای دیگر از دریای معرفت و تقوای خود را عرضه کردند. جدا از ویژگی های برجسته اخلاقی و دینی شهید مصطفی خمینی از حیث بینش سیاسی و شجاعت، فردی فوق العاده و بی نظیر بودند. بنده به سبب نزدیکی و رابطه تنگاتنگی که با ایشان داشتم به طور قطع می توانم بگویم

کسی نتوانست او را فریب دهد و این از مهم ترین وجوه یک رهبر سیاسی و دینی است. حاج آقا مصطفی آدم شناس عجیبی بود و این استعداد بی نظیر او بارها به من اثبات شده بود. ایشان این قابلیت را داشتند که با برخوردی کوتاه و تنها از روی چهره به باطن و میزان صلاحیت افراد مختلف پی ببرند در تمام این سال‌ها قضاوتی نادرست یا نظری نابجا در مورد افراد از ایشان ندیدم. رابطه امام راحل و فرزند عزیزش مانند رابطه عاشق و معشوق بود. امام ایشان را از هر نظر تایید می کردند و با توجه به فهم بی نظیر، علم بی مثال، تقوای بی مانند و شخصیت عبادی ایشان برجسته امام اعتقادی خاص به نظریات و صحبت‌های حاج آقا مصطفی داشتند. شهادت ایشان در اول آبان سال ۱۳۵۶ ضربه بزرگی برای جهان اسلام بود و واقعا می توانست منجر به خسارتی جبران ناپذیر شود. همان گونه که هدف دشمن نیز در درجه اول ضربه به امام عزیز و در رتبه بعدی ضربه به آینده انقلاب بود، اما امام مثل همیشه همچون کوه ایستادگی کردند و نه تنها هیچ تزلزلی به اراده مستحکم و هدف عالی ایشان وارد نشد، بلکه کمکی به تشدید ثابت قدمی و ایمان به هدف مقدس شان بود. می توان حاج آقا مصطفی خمینی را به صراحت طلوعه دار انقلاب اسلامی نامید. با اینکه اولین جنبش‌های منتهی به انقلاب مربوط به حوادث سال ۴۲ است، اما شهادت حاج آقا مصطفی انفجاری بود که رژیم یارای مقابله با آن را نداشت و همین حوادث و وقایع بعضا دردناک بود که الحمد الله به انقلاب عظیم اسلامی منجر شد. اگر بخوایم در جمله ای این عزیز را توصیف کنم این است: عاشق سعیدا و مات سعیدا. در پایان لازم می دانم با توجه به عظمت شخصیت این عزیز گرانقدر از ملت ایران بخوایم هرگز این وزنه سنگین و موثر انقلاب و اسلام را به ورطه فراموشی نسپارند و همواره از رهنمون‌های ایشان بهره مند شوند.